

Çocuklarımızla ilgilenmenin sevap boyutu konusunda Risalelerden yazı gönderebilir misiniz?

"Birincisi: Risale-i Nur'un fitraten ve zamanın vaziyetine göre talebesi olacak, başta, mâsum çocuklardır. Çünkü bir çocuk, küçüklüğünde kuvvetli bir ders-i imanî alamazsa, sonra pek zor ve müşkül bir tarzda İslâmiyet ve imanın erkânlarını ruhuna alabilir. Âdetâ gayr-ı müslim birisinin İslâmiyeti kabul etmekte derecesinde zor oluyor, yabani düşer. Bilhassa, peder ve validesini dindar görmezse ve yalnız dünyevî fenlerle zihni terbiye olsa, daha ziyade yabanilik verir. O halde o çocuk, dünyada peder ve validesine hürmet yerinde istiskal edip çabuk ölmelerini arzu ile onlara bir nevi belâ olur. Âhirette de onlara şefaathçi değil, belki dâvâcı olur: *'Neden imanımı terbiye-i İslâmiye ile kurtarmadınız?'* "

"İşte bu hakikate binaen, en bahtiyar çocuklar onlardır ki, Risale-i Nur dairesine girip dünyada peder ve validesine hürmet ve hizmet ve hasenatı ile onların defter-i a'mâlîne vefatlarından sonra hasenatı yazdırmakla ve âhirette onlara derecesine göre şefaath etmekle bahtiyar evlât olurlar."(1)

"O şefkatli valide, çocuğunun hayat-ı dünyeviyede tehlikeye girmemesi, istifade ve fayda görmesi için her fedakârlığı nazara alır, onu öyle terbiye eder. *'Oğlum paşa olsun!..'* diye bütün malını verir, hafız mektebinden alır, Avrupa'ya gönderir. Fakat o çocuğun hayat-ı ebediyesi tehlikeye girdiğini düşünmüyor. Ve dünya hapsinden kurtarmaya çalışıyor; Cehennem hapsine düşmemesini nazara almıyor. Fitrî şefkatin tam zıddı olarak, o mâsum çocuğunu, âhirette şefaathçi olmak lâzım gelirken dâvâcı ediyor. O çocuk, *'Niçin benim imanımı takviye etmeden bu helâketime sebebiyet verdin?'* diye şekvâ edecek. Dünyada da, terbiye-i İslâmiyeyi tam almadığı için, validesinin harika şefkatinin hakkına karşı lâıykıyla mukabele edemez, belki de çok kusur eder."

"Eğer hakikî şefkat sû-i istimal edilmeyerek, biçare veledini haps-i ebedî olan Cehennemden ve idam-ı ebedî olan dalâlet içinde ölmekten kurtarmaya o şefkat sırrıyla çalışsa, o veledin bütün ettiği hasenâtının bir misli, validesinin defter-i a'mâlîne geçeceğinden, validesinin vefatından sonra her vakit hasenatlarıyla ruhuna nurlar

---

yetiştirdiği gibi, âhirette de, değil dâvâcı olmak, bütun ruh u canıyla şefaathçil olup ebedî hayatta ona mübarek bir evlât olur."

"Evet, insanın en birinci üstadı ve tesirli muallimi, onun validesidir. Bu münasebetle, ben kendi şahsımda kat'î ve daima hissettiğim bu mânâyı beyan ediyorum:"

"Ben bu seksen sene ömrümdede, seksen bin zatlardan ders aldığım halde, kasem ediyorum ki, en esaslı ve sarsılmaz ve her vakit bana dersini tazeler gibi, merhum validemden aldığım telkinat ve mânevî derslerdir ki, o dersler fıtratımda, adeta maddî vücudumda çekirdekler hükmünde yerleşmiş. Sair derslerimin o çekirdekler üzerine bina edildiğini aynen görüyorum. Demek, bir yaşımıdaki fıtratıma ve ruhuma merhum validemin ders ve telkinâtını, şimdi bu seksen yaşımıdaki gördüğüm büyük hakikatler içinde birer çekirdek-i esasiye müşahede ediyorum."(2)

"Ve evlâtlarını, o Zât-ı Rahîm-i Kerîmin hediyeleri olduğu için kemâl-i şefkat ve merhametle onları sevmek ve muhafaza etmek, yine Hakka aittir. Ve o muhabbet ise, Cenâb-ı Hakkın hesabına olduğunu gösteren alâmet ise, vefatlarında sabır ile şükürdür, meyasâne feryad etmemektir. *'Hâlıkımın, benim nezaretine verdiği sevimli bir mahlûku idi, bir memlûkü idi. Şimdi hikmeti iktiza etti, benden aldı, daha iyi bir yere götürdü. Benim o memlûkte bir zâhirî hissem varsa, hakikî bin hisse onun Hâlıkına aittir.* teslim deyip ' الْحُكْمُ ۞ " olmaktadır."

"Evlâdına muhabbet ise, Cenâb-ı Hakkın senin nezaretine ve terbiyene emanet ettiği sevimli, ünsiyetli o mahlûklara muhabbet ise, saadetli bir muhabbet, bir nimettir. Ne musibetleriyle fazla elem çekersin, ne de ölümleriyle meyasâne feryad edersin. Sabıkan geçtiği gibi, *'Onların Hâlıkları hem Hakîm, hem Rahîm olduğundan, onlar hakkında o mevt bir saadettir.'* dersin. Senin hakkında da, valideyn ve evlâda muhabbet-i meşruanın neticesi, nass-ı Kur'ân ile, Cenâb-ı Erhamürrâhimîn, onların makamları ayrı ayrı da olsa, yine o mes'ut aileye sâfi olarak lezzet-i sohbeti, Cennete lâıyk bir hüsn-ü muaşeret suretinde, dâr-ı bekâda ebedî mülâkat ile ihsan eder. Ve on beş yaşına girmeden, yani hadd-i bülûğa vasil olmadan vefat eden çocuklar, وَنُؤَدُّهُمْ أَنْ دَلُّوا ile tabir edilen Cennet çocukları şeklinde ve Cennete lâıyk bir tarzda, gayet süslü, sevimli bir surette, onları Cennette dahi peder ve validelerinin kucaklarına verir, veledperverlik hislerini memnun eder, ebedî o zevki ve o lezzeti onlara verir. Zira çocuklar sinn-i teklife girmediklerinden, ebedî,

---

sevimli, řirin ocuk olarak kalacaklar."

"Dünyadaki her lezzetli şeyin en âlâsı Cennette bulunur. Yalnız, çok şirin olan veledperverlik, yani çocuklarını sevip okşamak zevki, Cennet tenasül yeri olmadığından, Cennette yoktur zannedilirdi. İşte bu surette o dahi vardır. Hem en zevkli ve en şirin bir tarzda vardır. İşte, kablelbülûğ evlâdı vefat edenlere müjde!"(3)

Dipnotlar:

- (1) bk. [Emirdağ Lahikası-I, \(20. Mektup\)](#)
- (2) bk. [Lem'alar, Yirmi Dördüncü Lem'a](#)
- (3) bk. [Sözler, Otuz İkinci Söz'ün Üçüncü Mevkfı](#)